

τρικός εκείνος σύνδεσμος ὁ προσηλωσας τοσαύτας ἐν θουσιώδεις καὶ λατρίους ψυχὰς εἰς τὸν Φόξ, εἰς τὸν λόρδον Γρέυν, καὶ τοσαύτας ἐτι προσηλοῦν εἰς τὸν λόρδον Ἰωάννην Ροῦτσελλ.

Ἄλλ' ἦτον ὑπουργὸς ἀσφαλῆς. Ἡ τράπεζα, τὸ χρηματιστήριον, τὸ ἐμπόριον, πᾶν ὅ,τι ἔτρεφεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Οὐίγων, ἀνεθάρρει εἰς τὰς εἰδικὰς του χεῖρας. Ἀείποτε δὲ ἔσχεν ὑπὲρ τῶν πράξεών του σύμμαχον μέγαν. τὴν ἐπιτυχίαν· ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶναι τυρλή· καὶ μὲν, ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, ἀλλ' ἐπράττειν πᾶν ὅ,τι ἦτον ἀναγκαῖον διὰ τὰς δελεάσας τὴν εὐτυχίαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, εἰσερχόμενος εἰς τὰ πράγματα, εὗρισκε τὰ πάντα εἰς ἀταξίαν καὶ τὴν κοινὴν πίστιν ἐλάττουμένην, ἐξερχόμενος δὲ, ἄφρονε τὰ πάντα ἐν τάξει καὶ τὴν κοινὴν πίστιν ἀνορθωθείσαν.

Ὁ Ροβέρτος Πήλ δὲν ἦτον, ὡς προείπομεν, ἄνθρωπος ἀρχῶν, ὅπερ δὲν σημαίνει ὅτι ἦτον ἄνθρωπος χωρὶς ἀρχάς, εἰς τὴν συνήθη ἐννοίαν τῆς λέξεως. Ἀλλὰ δὲν μετεωρίζετο μέχρι τῆς φιλοσοφίας τῶν πραγμάτων, ὡν, πρὸ πάντων, ἄνθρωπος πρακτικός, θετικός, ἐνιργητικός. Δὲν ἐτρύγα τὰς ιδέας εἰμὴ καθ' ἣν στιγμὴν ἦσαν ὥριμοι· ἐπράττε πᾶν πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του καὶ ἐφαίνετο ἔχων τὴν συνείδησιν τῆς τοιαύτης θετικῆς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τάξεως μὴ θλιβομένης διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀπέδιδε τῷ Καίσαρι τὰ τοῦ Καίσαρος μὲ θαυμαστὴν μεγαλοψυχίαν. Οὕτως, ὅτε διενήργησε τὴν ἰσοπολιτείαν τῶν καθολικῶν, ἀπερῆνατο, ὅτι ἡ τιμὴ ἅπασα τῆς πράξεως ταύτης προσήκει εἰς τὸν Φόξ, εἰς τὸν Κάννιγγα καὶ εἰς τοὺς Οὐίγους· καὶ πάλιν, ὅτε κατήργησε τοὺς ἐπὶ τῶν σιτηρῶν φόρους, διετράνωσεν ἐν τῇ βουλῇ τῶν κοινοτήτων, ὅτι ὁ ἀληθὴς αὐτουργὸς τοῦ κατορθώματος τούτου, ὅτι ὁ ἀληθὴς θριαμβεύτας εἶναι ὁ Κ. Κόβδεν. Διότι περὶ ἐλαχίστου, ὡς φαίνεται, ἐποίησε τὴν τιμὴν τῆς ἐκινούσεως, καὶ δὲν εἴμα εἰμὴ τὴν πράξιν. Ὡρὸντι δὲ αὐτὸς μόνος ἤξευρε νὰ πράττῃ περὶ τὴν πραγματοποίησιν ἀλλοτρίων ιδεῶν ἀνεδείκνυσεν ἀληθῶς δημοιουργικὸν πνεῦμα, καὶ, ἂν αὐτὸς δὲν ἦτον, αἱ ιδέαι ἐκεῖναι ἤθελον ἐπὶ πολλοὺς ἐτι ἐνιαυτοὺς διαμείνει ἀπλάι θεωρίαι. Ὅθεν ἅμα προέκειτο περὶ πραγμάτων, μεγάλων τὸ ἔθνος πρὸς αὐτὸν ἐστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς. Αὐτὸς ἦτον ὁ μέγας διαχειριστής, ὁ μέγας ἐθυστήρ ὅλων τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως· καὶ ἔφερε πάντα εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν ὑπερβάλλουσαν πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἱκανότητα, μνήμην ἐξαισίαν, θησαυρὸν ἐπιστήμης ἀκένωτον, ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἀμίμητον. Καὶ ὅταν δὲν ἦτον ἐν ἀρχαῖς, ὡς συνέβαινεν ἤδη τετρασετίαν, διετέλει πάντοτε ὁ ἀπαραίτητος τῆς κυβερνήσεως σύμβουλος εἰς ἀπάσας τὰς σπουδαίας ὑποθέσεις· οὐδὲν τοιοῦτον ἐπράττετο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὁ Λόρδος Ἰωάννης Ροῦτσελλ ηὐδόκησε νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν δημοσίᾳ, ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου οὗτοῦ ὥρας (ἐν τῇ περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων συζητήσῃ) διὰ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀφιλοκερδῆ συνδρομήν. τὴν ὁποίαν παρ' αὐτοῦ ἐλαβεν· ἦτο δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐν τῶν μεγάλων τῆς εἰρήνης στηριγμάτων καὶ ἀδιαλείπτως συνετέλεσεν εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῆς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, τὸν

ὁποῖον αἰείποτε εἰλικρινῶς ἐτεβάζθη καὶ εὐλαδῶς προσεκύνησεν, ἐξόριστον ὄντα. Ἀλλὰ ματαιότης ματαιότητων! Τὸ εὐτελέστερον τῶν συμπτωμάτων ἤκατε νὰ συντρίψῃ τὸν ἰσχυρὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ἐνῶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀντήχει ἐτι ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα εἶπεν, ὡς ἂν προσεθάνετο τὴν ἐπελθούσαν συμφορὰν, ἦσαν λόγοι εἰρήνης καὶ συνδιαλλαγῆς· διότι ἐνόει τὸν περικοιχίζοντα τὴν κοινωνίαν κίνδυνον καὶ ἠθάνετο, ὅτι, ὑπὸ τοσοῦτον φοβερὰς κλυδωνιζόμενοι θυέλλης, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ παίζωμεν μετὰ κόμματα καὶ τὰς πλειονοψηφίας, οὐδ' ἐπιθύμει τοῦ λοιποῦ ἔργον ἄλλο εἰμὴ τὸ τοῦ κομμήτορος καὶ τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ τῆς ἰδίας πατρίδος. Εἰς ἐπαγὴν καθ' ἣν αἱ διάφοροι τῶν ἐθνῶν τάξεις κατεξινίστανται κατ' ἀλλήλων, καθ' ἣν αἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι λαμβάνουσι τὸν ἀπὸ τῆς γαστρακτῆρας τῶν ἀρχαίων Γαλλικῶν πολέμων, καθ' ἣν αἱ πολέμιαι τῆς κοινωνίας δυνάμεις εἶναι αἰείποτε ἐτοιμοὶ νὰ ἐφορμήσωσι κατ' ἀλλήλων, καταστρέφουσαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ταύτης τὸν πολιτισμὸν, ἄνθρωποι, οἷος ἦτον ὁ Ροβέρτος Πήλ, εἶναι ἀνεκτίμητοι, ἡ δὲ ἀπώλεια αὐτῶν ἀθεράπιυτος. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὑπάρχει πλέον σήμερον εἰμὴ εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος ἰσχυρὸς τῶν καθεστώτων πρόμαχος, ὁ Δουξ Οὐελλινγκτὼν. Ὅταν ἐκλίπη καὶ αὐτὸς ὁ βράχος ὁ διαχωρίζων ἐτι τὰ βριμοντα τῆς πάλης στοιχείᾳ, οὐδεμίᾳ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει θέλει εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀναγκασίῃ τὴν σύρρηξιν αὐτῶν, ὁ Θεὸς δὲ μόνος γινώσκει τί θέλει προκύβει ἀπὸ τῆς συρρήξεως ταύτης. Κ. Η.

Ἡ ΤΕΤΡΑΣΤΙΑ ΣΩΛΗΝΩΤΗ ΓΕΦΥΡΑ, ΚΑΙ Ἡ ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΟΔΟΣ.

Ἡ σωληνωτὴ γέφυρα ἡ ἀνεγερθεῖσα πρὸ τινῶν μηνῶν εἰς τὸν πορθμὸν Μενάνης καὶ Βαγγόρας μετὰ τὸ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, πρὸς συνένωσιν τῆς ἀπὸ Τσεστέρης, εἰς Ὀλυέδην σιδηρᾶς ὁδοῦ, ὑπάρχει ἀναντιρρήτως ἐκ τῶν θαυμαστοτέρων καὶ τολμηροτέρων ἀριστουργημάτων τῆς νεωτέρας τέχνης. Ὅτε τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἠνοίχθη κατὰ πρῶτον εἰς τὸ δημόσιον, πλήθος ὀχημάτων περιεχόντων ἄνθρώπους καὶ ἐμπορεύματα, ἤρχισαν νὰ διατρέχωσι ἀλληλοδιαδόχως αὐτὴν μετὰ μεγίστης ταχύτητος· ἡ δοκιμὴ ἐπέτυχε κατὰ πάντα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Ὅτε ἀπεφασίσθη νὰ κατασκευασθῇ ὁδὸς σιδηρᾶ ἀπὸ Τσεστέρης εἰς Ὀλυέδην, ἀκατανίκητός τις σχῆμα δὲν δυσκολία παρουσιάσθη εἰς τοὺς μηχανικούς· ἐπρόκειτο νὰ εὐρεθῇ μέτρον δι' οὗ νὰ διαβαίνωσιν ἅμα καὶ τὸν πορθμὸν τῆς θαλάσσης τὸν διαχωρίζοντα τὴν κομητείαν τῆς Καρναρόννης ἀπὸ τῆς νήσου Ἀγγλίας, ἀσφαλῶς καὶ ἀδιακόπως, καὶ χωρὶς νὰ ἐλαττωταῖ ἡ ταχύτης αὐτῶν.

Διὰ τὰ εὐρεθῇ τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐθεωρεῖτο ὡς πρᾶβλημα, ἡ ἐταιρία τῆς Μεγάλης Ἑνώσεως διέταξε τὸν μηχανικὸν Στεφενσὼνα, ὃν παρατηρήσῃ ἐπιτοπίως τὰς θέσεις, καὶ νὰ υποβάλῃ

μετέπειτα εἰς αὐτὴν τὰς σκέψεις του. Θεωρήσαντες ἐνέκαθεν ἀξίους θαυμασμοῦ καὶ μιμήσεως τοὺς χαρκτηρας ἐκείνους οἵτινες ἀνένδοτοι παλαίουςι πρὸς τὰ φυσικὰ καὶ τὰ τυχαῖα ἐμπόδια, κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ περιγράψωμεν ἐν συνόψει τὰ σπουδαιότερα ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατάρθωσε νὰ νικήσῃ ἡ ἀκατανόητος ἐπιμονὴ καὶ εὐφροσύνη τοῦ ἐνδόξου τούτου μηχανικοῦ.

Μεταβὰς εἰς τὴν νῆσον Ἀγγλετέην, ἐβλεπε κατέναντι τὰ ὕψηλά καὶ χιονοσκεπῆ ὄρη τῆς Σνωδόνης, εἰς τὰς πλευράς τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ διαγραφῇ ἡ ἐλικοειδὴς σιδηρᾶ ὁδὸς, εἴαν ποτε δὲν ἐθεωρεῖτο προτιμότερον νὰ τρυπηθῶσι τὰ ὄρη αὐτά.

Πρὸ τῶν ποδῶν του ἔκειτο ὁ πορθμὸς τῆς Μενάης μῆκος ἔχων ἐπέκεινα τῶν δώδεκα μιλίων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσερχόμενα τὰ ὕδατα τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ στενοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ συνθλιβόμενα μεταξὺ δύο ἀκτῶν ἀποτόμων καὶ κρημνῶν, ταράττονται ἀδιακόπως.

Τὸ μέρος τοῦ πορθμοῦ ἐφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ὑψωθῇ γέφυρα, εἶναι στενότερον ὅλων τῶν ἄλλων ἐπομένως ἡ θάλασσα εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ μετὰ τσαύτης ὀρμῆς, ὥστε τὰ μικρὰ πλοῖα μόλις ἀντέχουσιν εἰς τὸν πόντον τοῦ ρεύματος. Ἐκτὸς τούτου ἀνεμοὶ πνέοντες λαυροὶ ἀπὸ πάσης κορυφῆς ὄρους, καὶ ἀπὸ πάσης πτενῶν, ὑπαντιάζουσι καὶ συγκρούονται μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε καθίσταται εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος ἡ διάβασις τῶν πλοίων.

Ἀλλὰ, παρὰ τὰς δυσκολίας τοῦ αἵρος, τῆς γῆς, καὶ τοῦ ὕδατος, ἄλλη τις πολὺ δεινότερα προερχομένη ἐκ στοιχείου οὐχ ἦττον δυσκαταμαχίτου, ὀνομαζομένου α *Ναυτικὸν διευθυντήριον* β, παρέλκε τὰ σχέδια τοῦ Στεφενσῶνος.

Κατὰ τὸν πρῶτον ὄρον τὸν ἐπιβληθέντα εἰς τὴν ἐπιστήμην ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ πολέμου, ἡ ὁδὸς ἥτις ἐπρόκειτο νὰ συνδέσῃ τὰς δύο ἀκτὰς, ἔπρεπε νὰ κατασκευασθῇ ἑκατὸν πόδας τοῦλάχιστον ὑπεράνω τῆς θαλάσσης.

Τὸ ναυτικὸν διευθυντήριον ἐπέβαλε καὶ δεύτερον ὄρον· διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζετο ἡ διάβασις τῶν πλοίων, ἀπρόσπευστος τὴν χρῆσιν, κατὰ τὴν οἰκοδομήν, παντὸς αἵματος σχετῶν καὶ στηλωμάτων.

Ἄν καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ὄρος, καθ' ὃν ἡ τεραστία τῆς γεφύρας οἰκοδομῇ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἀπρωρημένη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν αἶρα, ἐθεωρεῖτο ἀπολύτως ἀνυπερβλήτος ὑπ' ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, ὁ Κ. Στέφενσων δὲν ἠψύχησε μετὰ πολλὰς καὶ μακρὰς μελέτας ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐταιρίαν σχεδὸν γεφύρας μεγαλοπρεπεστάτης, στηριζομένης ἐπὶ δύο ἀψίδων σιδηρῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχον καθ' ὅλα ἐπίσης τὰ μέρη τῶν τῶν ὕψος τῶν ἑκατὸν ποδῶν τὸ ὁποῖον ἀπῆλθε τὸ ναυτικὸν διευθυντήριον, ὁ δὲ ὄγκος αὐτῶν, ἐμποδίζων τὴν ἐλευθέραν τοῦ ἀνέμου πνοήν, ἤθελε καθιστᾶ βραδυτέραν τὴν κίνησιν τῶν πλοίων, τὸ σχέδιον ἀπερρίφθη.

Ἡ ἀπροδόκητος αὕτη ἀπαίτησις, καθ' ἣν τὸ ὕψος τῶν ἑκατὸν ποδῶν ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ τὸ αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ πορθμοῦ, ἐματαίωσε πᾶσαν ἐλπίδα

ἐπιτυχίας· καὶ ὅμως ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Στεφενσῶνος ἐπέπρωτο νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τέλους. Κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐγκύψας εἰς ἀδιάκοπον σπουδὴν τῶν μέσων ὅσα ἀπεκάλυπτεν εἰς τὴν εὐφροσύνην τοῦ ἡ ἐπιστήμης, ἀνήγγειλε μετὰ παρέλευσιν τινα χρόνου ὅτι ἔλυσσε τέλος πάντων τὸ πρόβλημα χωρὶς νὰ παραβῇ τοὺς τεθέντας ὄρους, καὶ ὅτι ἦτον ἑτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀμέσως τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, ἡ διπλὴ ὁδὸς ἥτις ἐπρόκειτο νὰ συστηθῇ ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ Κονδαῖου καὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μενάης διὰ νὰ μετακομίζονται δι' αὐτῆς ἐμπορεύματα καὶ ἄνθρωποι, ἐμελλε νὰ συγκροτηθῇ ἐκ σωλῆνων μακρῶν ὀριζοντείως τεθειμένων, οἵτινες, συγκεείμενοι ἐξ ἐλασμάτων σιδήρου στερεῶς συνηρμοσμένων, ὁμοίων μ' ἐκεῖνα δι' ὧν κατασκευάζονται αἱ καπνοδόχοι τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν, ἤθελεν ἐπιστηρίζεσθαι πρὸς τὰς δύο μὲν ἄκρας ἐπὶ στύλων ὀγκωδῶν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐπὶ τριῶν πύργων κατασκευασμένων ἐπίτηδες.

Διεξοδικὴ εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς θεωρίας ὑπὸ τῆς ὁποίας χειραγωγούμενος ὁ κύριος Στέφενσων, ἐφθάσεν ἐπιτυχῶς εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπερφυοῦς ἐπιχειρήσεώς του, χωρὶς νὰ παραβῇ κανένα τῶν ὄρων τοῦ ναυτικοῦ διευθυντηρίου. Ἀρκεῖ νὰ εἰπῶμεν ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου, τρεῖς μέγισται ἀτμάμαξαι, ἐστολισμέναι μετὰ σημαίων πολυχρόων, ἀνεχώρησαν συγχρόνως ἀπὸ τῆς Βαγγόρας, ἔχουσαι ὁδηγὸν αὐτὸν τὸν Κ. Στεφενσῶνα. Μετὰ δὲ τριάκοντα λεπτὰ ἀκριβῶς, αἱ ἄμαξαι αὐταί, διατρέχουσαι ἐπὶ μίλια τὴν ὥραν, εἰσῆλθον εἰς τὴν σωληνωτὴν γέφυραν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διαβῶσιν αὐτὴν μετὰ πλειοτέρας ταχύτητος, ἠλάττωσαν τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν, καὶ κατέστησαν βραδυτέραν τὴν πορείαν, διὰ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς στερεότητος τοῦ σωλῆνος.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς τεραστίας ταύτης γεφύρας, φωτίζεται διὰ θυρίδων, αἵτινες κατασκευάσθησαν διὰ δύο σκοποῦς, διὰ νὰ εἰσέρχωνται αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός.

Αἱ ἀτμάμαξαι ἐστάθησαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σωλῆνος, χωρὶς διόλου νὰ λυγίσθῃ· εἶχον δὲ βάρος ἑνενήκοντα τόνων, ἢ 91,000, χιλιογράμμων.

Καὶ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη δοκιμὴ.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, εἰκοσιτέσσαρες ἄμαξαι καταπεφορτισμέναι καὶ ἔχουσαι ἑκάστης βάρος τριακοσίων τόνων, ἢ 304,500 χιλιογράμμων, εἰσῆλθον εἰς τὸν σωλῆνα. Μέγας ἀριθμὸς μηχανικῶν, ὁδοιπόρων, καὶ ἄλλων περιέρχων ἐρρύμουλκούντο ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὅταν ἐξῆλθον διὰ τῆς ἄλλης ἄκρας, ἀνευφημίαι, χειροκροτήσεις καὶ πυροβολισμοὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς ἀποπόρους. Κάνεν μέρος τοῦ σωλῆνος οὗτ' ἐλυγίσθη, οὕτε καὶ διεσείσθη, αἱ δὲ ἄμαξαι ἐξηκολούθησαν νὰ διατρέχωσιν αὐτόν. Μετ' ὀλίγον ἄλλαι ἄμαξαι, φέρουσαι διακοσίους τόνους γαιανθρώκων, ἐστάθησαν ἀκίνητοι δύο ὥρας ὁλοκλήρους ἐπάνω τοῦ κέντρου, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ προκύβῃ λυγισμὸς μεγαλύτερος τῶν τεσσάρων δεκάτων τοῦ δακτύλου. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ὅλος ὁ σωλῆν δύναται νὰ λυγισθῇ κατὰ δεκατρεῖς δακτύλους, χωρὶς διόλου νὰ ἐπισυμβῇ κίνδυνος. Παρατηρητέον

ὅπως ἐπὶ τὰ βίρη τῶν ὁποίων ἔγεινε χρῆσις κατὰ τὰς δοκιμὰς, εἶναι πολὺ ἀνώτερον ἐκείνων ἅτινα θέλουσι διαβαίνει συνήθως διὰ τῆς γεφύρας.

Ἐνῶ ἐγίνοντο αἱ δοκιμαὶ αὗται, ὁ Κ. Στέφενσον ἐπήγυνε μόνος τὸν τελευταῖον ἥλον ἐντὸς τῆς σωληνωτῆς γεφύρας, ἥλον συμπληροῦντα τὸν ἀριθμὸν τῶν δύο ἑκατομμυρίων!

Περὶ μεσημέριαν, ἄλλη σειρά ἀτυμαχιῶν αἰτίνες ἔφερον διακοσίους τόνους γαιανθράκων, καὶ ὠδήγουν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ὀχήματα περιέχοντα περὶ τοὺς 700 ἀνθρώπους, διήλθε βραδυποροῦσα διὰ τῆς γεφύρας.

Αἱ τελευταῖαι τρικυμῖαι ἀπέδειξαν πόσον ὁ σωλὴν ἀντέχει καὶ εἰς τὴν σφοδρότεραν θύελλαν· εἶναι δὲ βέβαιον διὸ θέλει γενεῖ ἐτι μᾶλλον στερεός, ὅταν συνδεθῇ καὶ μετὰ τοῦ ἄλλου σωλῆνος· ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς, ὡς εἴπομεν, ἐγένετο διπλή, διὰ τὴν μὴ συναντιῶνται καὶ συγκρούωνται αἱ ἄμαξαι.

Πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ κολοσσαίου τούτου ἔργου κατηναλώθησαν τέσσαρα ἔτη. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ μηχανικοῦ Στεφενσῶνος ἐγράφη διὰ χαρακτήρων χρυσῶν ἐπάνω τῆς εἰσόδου τῆς σωληνωτῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπινόησε καὶ ὠκεδόμησε· τὸ μεγαλοῦργημα τοῦτο ἀρκεῖ μόνον νὰ καταστήτῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομά του.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλου ἔργου οὐχ ἦτον κολοσσαίου πρόκειται νὰ γίνῃ ἐναρξίς κατὰ τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην· μετὰ τινα ἔτη, ἡ Γαλλία, ἡ Σαβυδία καὶ τοῦ Πεδιμοντίου ἡ πρωτεύουσα, θέλουσι συγκαινωνεῖ δι' ὁδοῦ υπογείου, ἥτις θέλει διέρχεσθαι διὰ τῶν ἐγκάτων αὐτῶν τῆς γῆς.

Βέλος τις μηχανικός, Μόνις ὀνομαζόμενος, συνέλαβε τὴν τολμηροτάτην ἰδέαν τοῦ νὰ τρυπήσῃ τὰς Ἀλπεις, καὶ νὰ κατασκευάσῃ ὑπ' αὐτὰς ὁδόν, ἥτις θέλει διέρχεσθαι ὑπὸ τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τοῦ ὄρους Σενί, μία τῶν ὁποίων ἔχει ὕψος 4,850 ποδῶν! Οὕτως, οἱ ἐργάται, αἱ ἄμαξαι, οἱ διαβάται αὐτοί, θέλουσι περιφέρεισθαι ἐντὸς ἀνηκούστου βάθους τῆς γῆς.

Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρῇ εἰς τοσοῦτον βάθος ὁ ἀναγκαῖος ἀὴρ πρὸς ἀναπνοὴν τῶν ἐργατῶν, θέλει εἰσδιβάζεσθαι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ υπογείου διὰ μέσων τεχνητῶν. Ἡ δὲ μηχανὴ δι' ἣς θέλει γενεῖ ἡ ἀνασκαφὴ εἶναι ἀπλουσιότης, καὶ θέλει κινεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν παραρρέοντων ῥυακίων.

Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς, ἐκάστη τῶν δύο μηχανῶν αἰτίνες θέλουσιν ἐργάζεσθαι κατὰ τὰ δύο ἄκρα τῆς ὑπονόμου, θέλει ἀνασκάπτει 22 ποδῶν βάθος καθ' ἡμέραν· ἡ ὅλη δὲ ἀνασκαφὴ θέλει περατωθῇ ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν.

Μετὰ τὰς μηχανὰς θέλει γενεῖ χρῆσις τῶν συνήθων ἐργαλείων, διὰ νὰ ἀνοιχθῇ πλειότερον ἢ ὑπόνομος, καὶ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν πλάτος μὲν 25, ὕψος δὲ 19 ποδῶν.

Καὶ ἡ μὲν πρὸς κατασκευὴν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου ἀπαιτούμενη δαπάνη θέλει ἀναβῇ μέχρις εἰκοσιν ἑκατομμυρίων δραχμῶν, αἱ δὲ ἐργασίαι ἄρχονται ὅσον οὐπω.

Ν. Δ.

— Ἦθελα νὰ ἠξεύρω, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, τί ἔχεις νὰ κάμῃς αἰωνίως μετὰ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν 23; Πρὸ ὀλίγου, ἐνῶ διεβαίνομεν διὰ τοῦ δρόμου τοῦ γιγνίου Ἰσκιόθου, ἐστάθη ἐξαφνὰ ἔμπροσθεν οἰκίας πενιχρᾶς, καὶ ἐκίρρωσε τὰ βλέμματα σου ἐπάνω τῆς· ὅταν δὲ ἠθέλησα νὰ σ' ἐξυπνίσω ἀπὸ τῆς ἐκστάσεώς σου, μετ' ἀπεκρίθης, «βλέπω τὸν ἀριθμὸν...» Σὺ, φίλε μου, δὲν εἶσαι οὔτε τρελός, οὔτε ἀναμμένη κεφαλὴ, οὔτε ἡλίθιος. Ἐὰν ἦσουν χαρτοπαίκτης, θὰ ὑπέθετα ὅτι κάμνεις ὑπολογισμούς· ἀλλὰ, καθόσον ἠξεύρω, δὲν ἀγαπᾷς τὰ χαρτιά. Σπουδαῖς τὴν ἱστορίαν, ἥτις ἐκ φύσεως εἶναι ἐλευθέρη πάσης προλήψεως. Ποίαν λοιπὸν μαγικὴν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπάνω σου αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς;

Ἐνῶ δὲ ἤμην περὶ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μου, εἰσῆλθον εἰς τὸ καφεπωλεῖον τοῦ Τορτόνη, τὸ ὁποῖον ἦτον ἔρημον τὴν ὥραν ἐκείνην· ἀλλ' ὁ φίλος μου, χωρὶς νὰ δείξῃ πολλὴν διάθεσιν εἰς τὸ ν' ἀποκριθῇ καθαρά εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἔλαβεν εἰς χάρας ἡμερίδα, καὶ μετ' εἶπε μόνον·

— Ναι, αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς 23, αἰωνίως ἐπασχολεῖ τὸν νοῦν μου.

Ἀλλ' ἡ πλαγία αὐτὴ ἀπάντησις δὲν εὐχαρίστησε διόλου τὴν περιέργειάν μου· ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἀνεγίνωσκε τὴν ἡμερίδα του, ἐγὼ ἀνεπέδουν εἰς τὸν νοῦν μου τὰ μέσα δι' ὧν ἐδυνάμην νὰ τὸν κατορθώσω νὰ ὁμιλήσῃ σαφέστερα· ὅταν μετ' ὀλίγον, συρρέουσας πολλοῦ πλήθους, εἰσῆλθον, ἐπρότεινα εἰς αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου μᾶς ἀνέμενον καλὴ φωτία, (ἦτον τότε Δεκέμβριος), καὶ καλαὶ βασιρίδες. (2)

— Εὐχαρίστως, μετ' ἀπεκρίθη.

Ἐνῶ ἐβαδίζομεν, ὄχημα λαμπρὸν, κυλιόμενον ταχέως ὀπισθὲν μας, ἐστάθη· δύο ὑπηρέται περίχρυσαι καταβάντες, ἐχαμήλωσαν τὸ ὑπόδαθρον, καὶ δύο κυρίαι περιτυλιγμέναι μετ' ἀνδύας καὶ μηλωτάς, καταπηδήσαντες ὡς νηπιῖδες, εἰσῆλθον εἰς τινα τῶν ὠραίων τέρων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης. Αἶφνης ἐστάθη καὶ ὁ συνοδοιπόρος μου, καὶ προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς οἰκίας, οὗ τινος τὰ δύο σκαλεῖα ἦσαν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατεῖχον δέσμιοι τὸν νοῦν του, δὲν τοὺς ἀπέσπασεν εἰμὴ διὰ τὴν ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν μετὰ τὸν ἡνίοχον. Μετὰ ταῦτα, ἀναλαβὼν τὴν πορείαν τοῦ μελαγχολικώτερος ἢ πρότερον, ἐψι-

(1) Τὸ διήγημα τοῦτο δὲν εἶναι οὔτε πρῶτότερον, οὔτε μετέωρον δι' ὅ, ὅ μὲν Κορνήλιος ἠθέλει ὀνομάσει αὐτὸ ποικιλοῦντατον, νοθογενεῖ, ἢ ἄλλως πως, ἡμεῖς δὲ ἐπικαλοῦμεν ἀπλῶς μίκτην, ὡς μίκτη εἶναι ἡ ἐπιτροπὴ ἢ ἐνταυρίστη ἐξ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν. Δὲν ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου συγγραφέως ἔχονται ἀληθεῖς βεβαιούμενα ὅπως εἰς τὰς ἡμεῖς γράφομεν, συνέθεσαν πραγματικώτατα καὶ ὁ παθὼν μεμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

(2) Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστη νὰ μὴ σπαῖσῃ νὰ μετ' ἀπαρίσῃ, ὅπως μετ' ἀπαρίσταν ἄλλοτε εἰς τὸ ἐν Παρισίοις καφεπωλεῖον τοῦ Τορτόνη, ὁ πρὸ τινῶν ἐτῶν δολοφονηθεὶς ἐν Ἀθήναις Π. Κ., πρὶν μὲν τί εἶναι αἱ βασιρίδες. Ἀπὸ ὁ ἀτυχὲς φίλος μου μετ' ἡκούσε παραγγέλλαντα νὰ μᾶς φέρωσι δύο βασιρίδας, ἤρπασε τὸν πλὴν ὅν του καὶ σχεδὸν ἐβρίζων με ἐξουγὲ δρομαῖος. Ἰδοὺ ἐπαυὰ δὲν νὰ τὸν καταπαίω διὸ βασιρίδας (batailles) ὀνομαζοῦσιν εἰς Γαλλίαν, ὅχι τὰς κομψὰς κορίτσας αἰτίνες συνεφύον τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ καφεπωλεῖον, ἀλλὰ τὰ ἡβῶτατα ποτὶν τὸ ὁποῖον ἔταρσε μετ' ὀλίγον τὸν λάμυγγά μας.

ἔβριζεν ἀδιακόπως, « 23! αἰωνίως 23, καὶ με αὐτὸ ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. Καὶ εἰς τὸ Μυρόκον, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἂν ὑπάγω, δὲν θὰ περάσω ποτὲ μου ἐμπροσθεν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, χωρὶς νὰ σταθῶ νὰ τὸν παρατηρήσω. Ὁμοιάζω τὸν φίλον μας Νουρεδὴν βεη τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅστις δὲν ἐπέρα, ποτὲ τοῦ πληθύνου τοῦ Μαντωλείου τῆς Βαλιδές, χωρὶς νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖράς του, ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ ἀπολαυόμενος νὰ τὸ παιαπηρῇ μίαν ὥραν ὀλόκληρον. Βέβαια θὰ μ' ἐκλαμβάνῃς ὡς φαντασιοκόπον, καὶ ἴσως ἴσως ὡς τρελόν· καὶ ὅμως ὁλος ὁ κόσμος ἤμπορεῖ νὰ πᾶν τὸ ἴδιον. »

— Ἄν ἤξευρα, ἀπεκρίθην ὅτι δύναται νὰ ἰατρευ

θῇς ἀπὸ τὸν εἰκοστοτεριταῖον τοῦτον πυρετὸν σου, θὰ σ' ἐσυμβούλευα νὰ ταξειδεύσῃς, ὡς εἶπες καὶ ὁ ἴδιος, εἰς Ἀθήνας· διότι ἐκεῖ αἱ οἰκίαι ἀριθμοὺς δὲν ἔχουν· καὶ ἐπομένως δὲν θὰ βιάζεσαι νὰ χάσῃς κάθε στιγμὴν.

— Δὲν ἔχουν ἀριθμοὺς! καὶ πῶς εὐέλτουν οἱ ἄνθρωποι τὰς οἰκίας ἐκείνων τοὺς ὁποῖους θέλουν νὰ ἐπισκευθῶν;

— Εὐκολώτατα· ὑπόθισε ὅτι εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅτι θέλεις νὰ ἐπισκευθῇς τὸν δαίνα· κυπῶς εἰς μίαν πύλιν καὶ ἐρωτᾷς, « ἐδῶ κάθηται ὁ κύριος Κ. ; » θὰ σὲ εἰποῦν ὅχι· σὺ τότε λέγεις, εὐχαριστῶ, καὶ ἐπαναλαμβάνεις τὸν αὐτὸν κύπον, ἵην

Τὸ Μανσωλεῖον τῆς Βαλιδές.

αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν αὐτὴν εὐχαριστίαν εἰς ὅλων τῶν οἰκίαν τὰς πύλας, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους εὗρη ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ζητεῖ· ὁ τρόπος οὗτος εἶναι μάλιστα καὶ ἀσφαλίστατος.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ; ἔχουν σύνταγμα, καὶ ἀριθμοὺς δὲν ἔχουν εἰς τὰς οἰκίας των;

— Ἰσα, ἰσα, δι' αὐτὸ δὲν ἔχουν· τὸ σύνταγμα ὅπως τὸ ἐννοοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶν' ἀσπονδότητος· ἔχθρος τῶν ἀριθμῶν· κἀκεῖ δὲν ἀγαπᾷ τὴν μετρημένην, ὅλοι τὰ θελοῦν ἀμέτρητα. Ἐν τοσοῦτῳ, αἱ μὴ ἰσημονώμεν τὸ προκείμενόν μας· αἱ ἀναβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ὁ φίλος μου ἦτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἳτινες ἔχουσι τὸν χαρακτήρα ψυχρὸν καὶ σιωπηλὸν, καὶ οἱ ὅποιοι, διατηροῦντες ἐπὶ πολὺ τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὑποθάλλουσι καὶ τὰς ἀναζωογονοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, προσκολλώμενοι μ' ἐπιμονὴν ἀδιάλειστον εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματά των.

Ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν, καὶ ἤρχισαμεν νὰ θερμαινώμεθα καὶ νὰ κολλῶμεν ἡδονικῶς τὰ χεῖλη μας εἰς τὰ χεῖλη τῶν πατρίων τῶν βαυαρίδων μας, διηγήσου με, τὸν εἶπον, Ἰωάννη μου, τὸν μῦθον τοῦ ἀριθμοῦ 23. Κατακαίωμαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀκούσω.

Ὁ Ἰωάννης ἐγέλασεν.

— Ἄν περιμένῃς μῦθον, μὲ ἀπεκρίθη, θὰ εὑρεθῇς ἀπατημένος· διότι ἡ ἱστορία μου εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀληθευσάτη, καὶ τὸ πολὺ παλὺ ἡμπορεῖ νὰ ὤσῃ ἀφορμὴν εἰς ἱατρικὴν τινα παρατήρησιν. Καθὼς ἤξεύρεις, ἔκαστα ἄλλοτε σφοδρὰν ἡμικρανίαν, ἡ ὁποία ἐνθυμεῖται ἐνίοτε καὶ σήμερον τὸν ταλαίπωρόν μου ἐγκέφαλον. Ὅταν ἔρχεται ἀδυσώπητος καὶ διακόπτῃ τὸν ὕπνον μου, ὅταν ἡ ταραχὴ τῆς νυκτὸς παραλύῃ τὸ ἀπειρον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν λεπτῶν ἰνῶν τὰς ὁποίας ἡ ἱατρικὴ ὀνομάζει νεῦρα, ἐλλείπει ἄλλου ὀνόματος ἀκριβεστεροῦ, ἡ ζωὴ καταντᾷ ἀνυπόφορος.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπέστρεψα ἀπὸ τοῦ Λούγδουνον εἰς Παρισίους· ἀπηυδημένος, κεκοπιακῶς, ἐκοιμήθην εἰς Ἀβαλόνην, ὅθεν ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσω περὶ τὴν 4. τῆς αὐγῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας. Ὁραιότερα διασκεδάσεις δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὰ ταξείδια, δι' ἐκείνους οἵτινες ἀγαποῦν τὰς νέας καὶ ἀπροσδοκίτους συναντήσεις, τὴν ποικιλίαν τῶν ἀντικειμένων. Ἀλλὰ νὰ σηκωθῇ τις πρὸ τῆς αὐγῆς, ν' ἀφήσῃ τὴν ζέσπην του διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς παγωμένην ἄμαξαν, ν' ἀποτελειώσῃ τὴν νύκτα του ἐντὸς τῆς κυλιομένης ἐκείνης φυλακῆς, τοῦτο εἶναι κατ' ἐμὲ ἡ δεινότερα τῶν βατάνων εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται τὸ ἀνθρώπινον γένος. Χρειαζέται ἡρωϊσμός!

Ἐσηκώθην, ἐνδύθην γρήγορα, γρήγορα, ἐπλήρωσα τὸν ξενόδοχον, ἐπεριτύλιξα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμόν μου μὲ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ μανδύλια, καὶ ἐξάρωσα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης, ἡ ὁποία μόνον ἐμὲ εἶχε κάτοικον. Ἡ μᾶστιξ ἐκρότησε, καὶ ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή. Ἄν καὶ εἶχα τοὺς πόδας ψυχροὺς, τὴν κεφαλὴν πᾶσχουσάν, τὸν στόμαχον βαρὺν, καὶ πρὸ πάντων ἀνατριχιάσματα νευρικά, ἐπροσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὰ ἄλογα ἐστάθησαν, ἡ θυρὶς ἤνοιξε, « τί δυστυχία, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν! κάποιος θ' ἀναβῇ εἰς τὴν ἄμαξαν! » καὶ ἐστεῖλα πολλάκις μὲ τὸν νοῦν μου τὸν νεοελθόντα εἰς τὴν κατάραν τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα.

Πόδες ἐλαφροὶ ἐπάτησαν εἰς τὴν ἄμαξαν· ἡ θυρὶς ἐκλείσθη, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐμάντευσα ὅτι ὁ νέος σύντροφός μου ἦτον κυρία. Ἡ ἐμφυτος μάλιστα ῥοπή τῶν εἰκασιπέντε μου χρόνων μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι γείτονα δὲν εἶχα οὔτε τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, οὔτε πρόσωπον δυσειδές. Ἡ ἰδέα μου αὕτη προήλθεν, ἂν θέλῃς, ἀπὸ προφητείας, ἀπὸ προαισθήματος,

ἀπὸ μαγνητισμόν· ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσδιορίσω τὸν βαθμὸν τῆς νεότητος, τῆς ὠραιότητος ἢ τῆς χάριτος τῆς συνοδοιπόρου μου, ἐπίστευσα ὅτι εἶχεν ἔλας αὐτὰς τὰς μαγευτικὰς ἀρετάς. Ἐγείνα λοιπὸν ζαηρότερος, διώρθωσα τὸ ἐπανωφόριμά μου, ἀνεστήκωσα τὸν πῖλόν μου, καὶ ἐχαμήλωσα ὀλίγον τὸν τριπλοῦ προμαχῶνα τοῦ λαιμοῦ μου. Ὁ σιδηροὺς στέφανος τῆς ἡμικρανίας μου ἤρχισε νὰ χαλαρόνεται, καὶ χαρμόσυναί τινες ἰδέαι ἤλθαν νὰ συγκεράσωσι τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις μου.

Βλέπω καὶ ἐτοιμάζεσθαι νὰ μ' ἐρωτήσῃς ποίαν σχέσιν ἔχουν ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸν ἀριθμὸν 23. Σέ εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν ἔχω νὰ σέ διηγηθῶ τέρατα καὶ σημεῖα, ἀλλ' ἱστορίαν εὐτελεῖ ἀποβλέπουσαν μόνον ἐμὲ, τῆς ὁποίας ὁμῶς τὰς λεπτομερείας χρεωστέες ν' ἀκούσῃς μὲ ὑπομονήν.

Τὸ σκότος ὑπεχώρει βαθμῆδόν εἰς τὸ φῶς, καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἐγὼ ἔκαμνα χίλια συμπεράσματα περὶ τοῦ μυστηριώδους ὄντος τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὸ πλευρόν μου. Ὁμιλῶ σπανίως ἐφ' ἀμαξίης, καὶ μάλιστα ἐφ' ἀμαξίης δημοσίας· ἡ συνδιαλέξεις, συντροφευμένη ἀπὸ τὴν αἰωνίαν μουσικὴν τῶν τρογῶν, ἀφανίζει καὶ τοὺς βωμαλεωτέρους πνεύμονας. Καὶ ὁμῶς, ἐψέλλισα ὀλίγας λέξεις ἐπ' ἐλπίδι ν' ἀκούσω τὴν λαλίαν τῆς ξένης, καὶ νὰ ἐξάξω ἐνδείξεις τινὰς ἀπὸ τοῦ σύμβολον τὸ ἀντιπροσωπεῖον τὴν ψυχὴν, δηλαδὴ τὴν φωνήν. Ἀγὼν μάταιος! Ἡ λακωνικότης τῶν ἀποκρίσεων τῆς μὲ ἀπῆλπιζε· τὸ στρυφνὸν καὶ ξηρὸν τῶν ἀπαντήσεων τῆς δὲν ἐδίδε κάμμιαν νύξιν εἰς νέαν ἐρώτησιν. Ἐνίοτε ἤκουα νὰ τρίζουν αἱ πτυχαὶ φορέματος μεταξωτοῦ διορθομένου ἀναμφιδόλως ἀπὸ χεῖρα λευκὴν καὶ μαλακὴν, καὶ μ' ἐφαίνετο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κατασταθῇ ὀχυρότερος ὁ προμαχὼν ὅστις ἐπεριφρούρει τὴν γειτόνισάν μου. Αἱ πλείότεραι λοιπὸν τῶν φράσεων δι' ὧν προσδοποεῖται ἡ συνομιλία δὲν ἔφεραν κανέν ἀποτέλεσμα. Ἡ ὠραία μου ἐφαίνετο ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ σιωπηλὴ, ὅσον ἐγὼ ἤρην ἀνυπόμονος νὰ λάβω σχέσεις τινὰς μετ' αὐτῆς. Ἀπελπισθεῖς λοιπὸν ἐξανεζάρωσα εἰς τὴν γωνίαν μου, καὶ διὰ παρηγορίαν ἤρχισα προσπαθῶν νὰ καταπείσω ἐμαυτὸν, ὅτι ἦτον δυσειδής, γραῖα, πρόστυχος, ἀηδής. Ὅταν ἐξημέρωσεν ὀλίγον, εἶδα ὅτι ὁ διαχωρίζων ἡμᾶς φραγμὸς τοῦ μανδύου, τῆς ἐσθῆτος καὶ τοῦ κρηδέμνου τῆς, ἦτον μὲν εὐθραυστος, ἀλλὰ σκοτεινός, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν ἐδίδεκα τίποτε. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ ἐνασχυλούμενος καὶ πάλιν νὰ μαντεύσω τὰ κατ' αὐτὴν. Ἀπὸ τὰ φορέματά της, κανέν δὲν εἶχε χρῶμα ἀνοικτόν· τὸ μαῦρον ἐπεκράτει, τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ κεντήματα ἦσαν ἀφθονα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτον οὗτ' ἐμπορος, οὔτε ὑπόπτου διαγωγῆς. Ἡ φωνὴ της, μὲ ὅλην τὴν βραχυλογίαν της, ἦτον μελωδική, ὅχι μὲν λεπτὴ ὡς ἡ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἀλλὰ βρρυτέρα καὶ μειλίχειος. Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰ κινήματά της ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε δειλίαν παιδαριώδη, ἀλλὰ μάλιστα ἐξιν τινὰ τοῦ κόσμου συντροφευμένην μὲ σεμνότητα. Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλαι αὐταὶ μου αἱ εἰκασίαι, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐφύλαττεν ἄγρυπνος τὴν ἀκαταμάχητον θέσιν

της; Φαντάσου ἐν τοσούτῳ τὴν ἀνοησίαν μου· ἡ τόση τις περίσκεψις προσέβαλε τὴν φιλαυτίαν μου· καὶ εὐθὺς ἐξήπλωσα ὑπερηφάνως τοὺς πόδας μου, ἐσταύρωσα μὲ τινα ἀξιοπρέπειαν καὶ σχεδὸν μὲ καταφρόνησιν τὰς χεῖράς μου, καὶ ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς· ὥς νὰ ἐπέθηνκα ἀπὸ ὕπνον.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐγὼ μὲν ἐτιώπων σιωπὴν βαθυτάτην, ἡ δὲ κυρία ἐκάθητο φυλακισμένη ἐντὸς τῶν μεταξωτῶν της. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἥλιος ἐξέριψε τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του εἰς τὸ δεσμωτήριόν μας, ἐστρεψα, μὲ ἔλπην μου τὴν φαινομένην ἀδιαφορίαν, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γειτόνισσάν μου. Ἰδα ὅτι τὰ ἐνδύματά της ἦσαν πλουσιώτατα, ἡ μὴλωτή της λαμπρά, καὶ τὸ κρήδεμνόν της, τὸ ὁποῖον ἐφρόντιζε νὰ καταστήσῃ πυκνότερον διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὴν ἰδῶ, λεπτοτάτης κατασκευῆς. Ναὶ μὲν παρετήρησα δι' αὐτοῦ δύο χεῖλη ῥοδόχροα, καὶ τὴν φλόγα ὀφθαλμῶν μαύρων· ἀλλ' αὐταὶ ἦσαν αἱ μόναι πρωῒαι μου ἀνακαλύψεις. Ὅσῳ ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, τόσῳ ἤϋξανε ἡ ζέστη, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς ἀμαξῆς κατήντα ἀνυπόφορος. Ἦναγκάσθη λοιπὸν ν' ἀραιώσῃ τὸ κρήδεμνον, καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά της διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, μετὰ ματαιίας ἀναβολάς, ἀπεμάκρυνεν ὅλα τὰ σκεπάσματα τοῦ προσώπου της, καὶ ἐφάνη εἰς τὰς ὀψεις μου ὅπως τὴν ἐπλάσεν ὁ θεός. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἦτον οὔτε ἀνθηρώτατον, οὔτε ἐντελέστατον· αἱ παρειαὶ της ἦσαν ὠχραῖ, λεπτὴ καμπύλη κοκκινωπὴ ἐσχηματίζετο ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ χρῶμά της ἦτον λευκόν, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ ἱλαροί, εἰς δὲ τὸ θελκτικώτατον πρόσωπόν της ἐφαίνετο ζωγραφισμένη ἡ μελαγχολία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μελαγχολία τῶν φυσικῶν παθημάτων· ἀλλὰ καὶ αἱ ἐλλείψεις της ἦσαν ὠραῖαι· τὸ πλατύτατον μέτωπόν της ἐφάνερονε νοῦν ἐξοχόν· αἱ ὀφρὺς της ἦσαν λεπτόταται, τὰ βλέφαρα παραδόξως μακρὰ, τὸ στόμα ἴσως ὀλίγον μέγαλον, ἀλλὰ περιφρουροῦν ὀδόντας λευκοτάτους καὶ ὅσον ἐνδέχεται εὐρύθμους.

Ἐδοκίματες ποτέ σου, φίλε μου, τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην ἔκστασιν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ παρουσία ἀντικειμένου διεγείροντος συμπάθειαν, ἔκστασιν ὁμοιάζουσαν μὲ ἐπιφώνημα θαυμαστικόν, Ὡ!; Τοιοῦτόν τι ἐπαθα ὅταν ἰδῶ τὸ πρόσωπόν της ἀνοικτόν. Φαίνεται δέ, ὅτι ἐννοήσασα τὸ ἐγκάρδιόν μου ἐπιφώνημα, ἐστρεψέ τὴν κεφαλὴν, ἔβαλε μεταξὺ τῶν ὀπτικῶν μου ὀργάνων καὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου της τὸν τοῖχον τοῦ πετάσου της, καὶ ἐπροσποιεῖτο ὅτι παρετήρει τὴν ἐξοχὴν. Ἡ ἀδημονία μου ὑπῆρξεν ἀπερίγραφτος. Ὅποια ὑπερβολὴ προφυλάξεως! ὁποία ὑποκρισία! δὲν ἦτον δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ τὴν εὐγένειαν μὲ τὴν σεμνότητα; καὶ ὁ ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρὸς ἐκεῖνος φόθος, δὲν ἦτον σύμπτωμα ἀνατροφῆς ἀτελοῦς; Οὕτως ἡ φιλαυτία τῶν ἀνθρώπων κρίνει πάντοτε περὶ τῶν ἄλλων, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔχει τοῦ νὰ φέρωνται πρὸς αὐτούς· ὁσάκις μᾶς περιποιοῦνται, μᾶς ὑπηρετοῦν, μᾶς κολακεύουν, εἶναι ἀξιόλογοι, λαμπροί, οὐράνιοι· ἀλλ' ἅμα μᾶς δυσχεραίνουν εἰς τὸ παραμικρόν, γίνονται παράλογοι, γελοῖοι, βδελυροί.

Ὅταν κατέβημεν εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν, ἔχασα ἀπ' ἐμπροσθέν μου τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς μὲν μὲ εἶχε φανεῖ ὠραία, ἔπειτα δὲ ἀνυπόφορος· ἀνέβημεν ἐκ νέου εἰς τὸ ὄχημα, ὅπου εὐρήκαμεν καὶ νέους συντρόφους μίαν ξανθὴν Γερμανίδα, πολλὰ ἐμπειρον, ὥς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν της, εἰς τὸ κατασκευάζειν γλυκύσματα καὶ πλακούντια, καὶ ἓνα κύριον οὗ τινος ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία δὲν κατάρθωσε νὰ μετριάσῃ τὴν πολυλογίαν. Ἐντὸς τριῶν λεπτῶν κατεμέτρησα τὸν γείτονά μου, καὶ προσποιήθεις καὶ πάλιν ὅτι βρογχάζω, τὸν ἀνέκα νὰ συζητῇ φιλοσοφικῶς μὲ τὴν Γερμανίδα περὶ μέλητος καὶ ζαχάρους. Ὁ γείτων μου ὅμως δὲν ἦτον δυστυχὴς τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἐμέ· μ' ἐθεώρει κατὰκτησίν του δικαίωματι συνοδοιπορικῷ· μόλις ἦνοιγα τὰ βλέφαρά μου, καὶ κατασκοπεύων τὴν στιγμὴν αὐτὴν, μὲ ἀπέτεινε τὸν λόγον μὲ φωνὴν τόσον ὀξεῖαν, καὶ μὲ τοσαύτην εὐγένειαν, ὥστε μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴν ἀποκριθῶ. Ἐπροσπάθησα νὰ μιμηθῶ τὴν γειτόνισσάν μου, καὶ νὰ περιστείλω τὴν φλυαρίαν τοῦ ἀντιπάλου μου διὰ μονοσύλλαβων· δὲν τὸ κατάρθωσα ὅμως· οὔτε τὰ μονοσύλλαβά μου, οὔτε ἡ σιωπὴ μου, οὔτε ἡ ψυχρότης μου δὲν τὸν ἀφώπλιζαν· ἐπροχώρει ἀδιακόπως, ἐρωτῶν καὶ ἀποκρινόμενος, λαμβάνων νύξιν ἀπὸ ἐν ὄχου ἢ ἐν καὶ, διὰ νὰ χύσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐγκυκλίου σοφίας του· ὁμίλει ταυτόχρονως περὶ ἵπποδρομείων καὶ περὶ ἐκλογῶν, περὶ ἀστρονομίας καὶ περὶ θεάτρου, περὶ χειρουργίας καὶ περὶ γαστρονομίας. Πολεμῶν τὰς ἰδέας τὰς ὁποίας δὲν εἶχα, ἐκθειάζων τὰ προτερήματα ὅσα ὑπέθετεν ὅτι ἔχω, στενοχωρῶν με πανταχόθεν, μὲ κατάρθωσε τέλος πάντων νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ὅποῖος θρίαμβος τῆς στρατηγικῆς ἱκανότητός του!

Ὅποια λαμπρὰ συζήτησις! Εἰς μάτην ἤθελα νὰ παρνεύρω καὶ ἐγὼ μίαν λέξιν εἰς τὸν μονόλογόν του· ὁ φλύαρός μου, ἀλλάσσων μέτωπον μὲ ἀξιοσημείωτον ταχύτητα, μετέβαινε ἀπὸ τὴν βουλήν εἰς τὰ ὀστρύδια, καὶ ἀπὸ τὸ παστοκύδωνον εἰς τὸ καλειδοσχόπιον. Ἡ μαυροφόρος ὅμως γειτόνισσά μου ἔμενε πάντοτε σιωπηλὴ, ἀκίνητος καὶ συνεσταλμένη.

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ γείτων μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνομιλίας, δὲν θὰ δυσχεραστεῖτο ὁ οὐρανίσκος μου ἂν τὸν ἐγλύκαινα ὀλίγον μὲ τὸ περίφημον γλυκὸν περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ὠμίλητε πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία, (ἐνόει τὴν Γερμανίδα) θὰ εἶναι βεβαίως ἐξαίσιον, ἂν ἡ πρᾶξις της ὁμοιάζῃ τὴν θεωρίαν της.

Καὶ μ' ἐξέριψε βλέμμα προκλητικόν τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγεν· ἀποκρίσου με.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἐπρόσθεσα μὲ ἥθος ψυχρὸν, ὅτι τὰ γλυκύσματα τῆς κυρίας εἶναι τῶνόντι ἐξαίσια· πλὴν διὰ νὰ τὰ κρίνω, δὲν ἔμπορῶ, κατὰ δυστυχίαν, νὰ μεταχειρισθῶ τὴν γεῦσίν μου. Καθὼ φιλάσθενος καὶ ἀδύνατος, εἶμαι καταδικασμένος νὰ φυλάττω αὐστηροτάτην δίαιταν, καὶ ἂν ποτε ἤθελα τὴν παραῖτη... ἀλλοίμονον τί δοκιμάζω.

Ἡ σιωπηλὴ κυρία συνέστειλε τὸ κρήδεμνόν της, ἐστρεψεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήντησαν κατὰ πρώτην φοράν τοὺς ἰδικούς μου.

— Φιλάσθενος! επανέλαβεν ὁ γείτων μου! εἰς τὴν ἡλικίαν σας! ! εἰ νέοι εἶναι ἀπὸ σίδηρον.

— Ἀπαῖσθε, κύριε, ἀπεκρίθη· νέος ἢ γέρον, πάσχω πολύ. Οἱ ἰατροὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ μὲ βοηθήσουν, καὶ οἱ φίλοι μου μὲ περιγελοῦν.

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς σιωπηλῆς κυρίας μ' ἐφάνησαν ἐξηγουντες συμπάθειάν τινα πρὸς ἐμέ.

— Εἰσθε στηθικός; . . . Εἶναι ὅμως ἀδύνατον. Ἐχετε ὤμους φαρδεῖς . . . γιγρὸν κουφάρι, ὡς λέγουν· τί πάσχετε;

— Τοῦτο ἴσα ἴσα δὲν ἤξεύρω· ἔχω ἡμικρανίας φρικτὰς, συμπτώματα δυσπεψίας, καὶ τὸ σημαντικώτερον ἀδυναμίαν νεύρων τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν πιστεύει, ἥτις ὅμως μὲ καταστάνει δυστυχίστατον.

— Φαντασία! εἶπεν ὁ κύριος.

— Φαντασία! επανέλαβεν ἡ σιωπηλὴ μου γειτόνισσα μὲ τόνον ἀγανακτικῆς, ἀτενίσασα τὸν ἀντίπαλόν μου, ὅστις ἐπροσπάθει ὁλονέν νὰ μ' ἀποδείξῃ ὅτι, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, δὲν ἔπατχα.

— Νὰ μὲ εἰπῆς, επανέλαβεν ὁ γλωσσοκόπος, διὰ πάσχεις καταρροήν . . . μάλιστα· πάσχω καὶ ἐγὼ ὁσάκις φουᾶ βορρέας· ποδαλγίαν . . . ὁμοίως πάσχω καὶ ἐγὼ· φθίσιν . . . τὸ ἐννοῶ· ἀπὸ αὐτὴν ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγός μου· ἀλλὰ νευρικὰ, ἡμικρανίας! . . . Ὑποχόνδριον, φίλε μου! . . . φαντασία.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ μαυρορόδος μειδιῶσα καὶ ἐντόνως, λυποῦμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας τοὺς πάντας σκοντας τὴν κατὰ φαντασίαν αὐτὴν ἀσθενείαν. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ πάσχετε, κύριε; μὲ ἠρώτησεν.

Ἐπροσπάθησα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν της μὲ ἀκριτὴν ἀκρίβειαν, καὶ παρατήρησα ὅτι, καθόσον ἐπερίγραφα τὰ συμπτώματά μου τῷ ξανῷ ἢ περιέργειᾳ της. Αἱ ἀποκρίσεις διεδέχοντο ἀμέσως τὰς ἐρωτήσεις, καὶ αὐτὴ ἐπαλαμβάνει συνεχῶς· « τὰ ἴδια πάσχω καὶ ἐγώ! καὶ κατὰ δυστυχίαν γνωρίζω ἐκ πείρας ὅλα τὰ ἄθλια ἐπαχόλουθα. Ποτὲ μὲν αἰσθάνομαι ἀνησυχίαν σφοδρὴν ἐμοιάζουσαν μὲ ἀνησυχίαν ἡθικὴν, ποτὲ δὲ χάυνωσιν ἀπερίγραπτον, βοῇ εἰς τὰ αὐτὰ ὁμοίαν μὲ συμφωνίαν μουσικῆς. Περτικῆς, ἀηδίας φαγητῶν, καύτιμον τῶν ὀφθαλμῶν . . . Δὲν αἰσθάνεσθαι καὶ τεῖς τὰ αὐτά; »

— Ἀπαράλλακτα, κυρία μου, καὶ πρὸς τοῦτοις βύρος τοῦ στομάχου, καὶ πόνον δξὺν ὑπὸ τοῦ πόδα.

— Κ' ἐγὼ ὁμοίως!

— Τόσον ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ φορῶ ὑποδήματα γίγαντος, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ ὁλόκληρος οἰκογένεια.

— Περιέργον πόσον ὁμοιάζουν τὰ παθήματά μας! ἀπεκρίθη μειδιῶσα καὶ διὰ νὰ μὲ τὸ ἀποδείξῃ, ἀνέσχεσε μικρότατον ποδαρίον περιτυλιγμένον μ' ἐμ-

Μουσικοὶ Πέρσαι.

βαδα παχείαν, τὴν ὁποίαν ἔβαλλε καὶ ἐξέβαλλε μὲ πολλὴν εὐκολίαν. Βλέπετε πόσον εἶναι μεγάλη!

Καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐμβὰς μόλις ἀπετέλει τὸ ἔκτον τῶν ἐδικῶν μου ὑποδημάτων! Ἐντρακεῖς τότε διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὰ ἔχωσα ὑποκάτω τοῦ ἀντικρυνοῦ μου καθίσματος.

— Ἀναμειβόλως, ἐξηκολούθησε, θὰ φορῆτε ὡς καὶ ἐγὼ μαλλίνας καλτὰς ἐπάνω τῶν ὀπείων, διὰ νὰ τὰς κρύψω, βάλλω ἄλλας μεταξωτάς.

Καὶ τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν τότε ἐπάνω ποδός, ὁ ὁποῖος, ὅχι μόνον δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπεριτυλίσσετο μὲ καλτὰς μαλλίνας, ἀλλ' ὁμοιάζει τορευτὸς. Κύριοι

φιλόσοφοι τῶν πανεπιστημίων, ἐξηγήσατέ με, παρακαλῶ, τὰς ἀνθρωπίνους συμπαθείας. Ἡ συμπαθεία της ἕως πρὸ ὀλίγου ἀφώνου κυρίας ἐγεννήθη ἐν ἰκαριῇ, καὶ ἐγεννήθη ἐξ αἰτίας τῆς ἡμικρανίας, τῶν νευρικῶν, τῶν μαλλίνων καλτῶν, καὶ τῶν χονδρῶν εἰδῶν ὑποδημάτων! Μόλις ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν ἔχρηστον νολοῦντο ἡ γνωριμία μας, καὶ ἐν τοσούτῳ συνῆλθον λεγόμεθα ὡς ἀρχαιότατοι οἴλοι. Ἡ σύμπτωσις τῶν παθῶν μας ἐφαίνετο ὅτι ἠλάττανε τοὺς πόνους μας, ἀνὰ πρῶτον μάλιστα νὰ κρίνω ἀπὸ τὴν προσοχὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἤκουεν ἡ νέα φίλη μου τὴν λεπτομέρειαν τῶν κεφαλαλγιῶν καὶ νευραλγιῶν μου. Ο

ἐπὶ τῆς ἐνθουσιασμοῦ της μ' ἔκαμνε· ἂν μαιδιῶ. Πῶς ἡ οἰκειότης μας ἐπιδύσανεν ὁλονέν! Πῶς ἡ ὁμοιότης τῶν συμπεριφορῶν ἐσφίγγε τὴν αὐτὴν ἥτις ἤρχιτε πρὸ ὀλίγου νὰ μᾶς συνδέῃ! ὁποίας ὥραίας συμβουλάς ἐβίβεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον διὰ νὰ προσφυλάττειται, καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ πάσχη ὀλιγώτερον! Δὲν εἶμαι τόσῳ μωρὸς ὥστε νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὰ προτερήματά μου ἐξῆψαν τὸ πάθος της ἐξ ἐναντίας πιστεύω, ὅτι ἐρωτεύθῃ τὴν φιλάσθενον κρᾶσίν μου.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησαν οἱ ἄλλοι δῶμα συνοδοιπόροι μας. Βυθισμένοι εἰς συζητήσεις ἱατρικὰς, διετρέξαμεν τὸ σταδίου τοῦτο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς βαθμὸν ὥστε, βαρυνθεὶς τὴν νοσολογικὴν μονοτονίαν τοῦ διαλόγου μας, μετέβην ἀπὸ τὴν νευρικὴν κατὰστασιν εἰς τὸν μαγνητισμὸν, καὶ ἀπὸ τὸν μαγνητισμὸν εἰς τὸ φαινόμενον τῆς εὐαισθησίας· ἀπ' αὐτὸ δὲ προχωρήτας εἰς τὴν θεωρίαν τῶν παθῶν, ἤνοιξα δρόμον πολὺ τερπνότερον. Αἱ μεταβάσεις αὗται εἰσαν ἀνεπαίσθητως· ἀπὸ τὸ κεφάλαιον τῶν παθῶν ἤλθομεν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ συνοδοιπόρος μου ἦτον ἐγκρατεστάτη τῆς μουσικῆς, ἐσυζητήσαμεν ὅλας τὰς περὶ αὐτῆς γερμανικὰς θεωρίας, καὶ ἤκούσαμεν μὲ τόσῃν προσηλότητι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀμοιβαίων ἰδιῶν, ὥστε ὁ εἰς ἐραίνετο καταγοητευμένος ἀπὸ τὸν ἄλλον· ὅταν λέγωμεν ἡμεῖς, ἡ ἐλπίς εἶναι μεγαλητέρα· ὅταν λέγωμεν πληθυντικῶς, πάσχομεν, αἱ καρδίαι μας προσεγγίζονται πολὺ πλείότερον ἢ ὅταν ὑποθέτομεν. Γελᾷς, φίλε μου, διὰ τὸν γεννηθέντα τοῦτον ἐν ῥοπῇ ὀρθαλμοῦ ἔρωτα; ἀλλ' αἱ περιστάσεις ἐξ ὧν ἐπήγαγεν ἡ συμπάθειά μας δὲν σὲ φαίνονται φύσει· παραδόξου καὶ ἰδιαιτέρας; ὅσῳ πλέον ὠμίλει, τόσῳ τὴν εὐρισκα θαυμασίαν. Ὅποιον ἦθος γλυκύ! Ὅποια χάρις φυσικὴ καὶ ἀνεπιτήδευτος! Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐμάγευσέ γυνή, ὅσον αὐτὴ, τὴν καρδίαν μου. Κατεγινόμην εἰς τὸ νὰ μαντεύσω ἂν ἦτον ὕπανδρος ἢ ὄχι, καὶ ἐπροσπάθουν νὰ ἐξάξω ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν της τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας μου.

Ἡ συνομιλία μας ἐξηκολούθει γλυκυτέρα, οἰκειότερα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τοῦ καθήκοντος. Τὰ ἀντικείμενά της δὲν ἦσαν πλέον ἱατρικὰ ἢ θεραπευτικὰ, ἀλλ' ἀπέβλεπον τὴν δύναμιν τῶν παθῶν, τὴν ἀκαταμάχτην ἐπιρροήν των, τὸν ἀξιοθαύμαστον δεσμόν τῶν συμπαθειῶν, καὶ τὴν σπανιότητα εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Ὅταν ἡ συνομιλία προχωρῇ εἰς τοιαύτας συζητήσεις, ὁ νοῦς τρέχει μὲ ταχύτητα ἐπὶ κίνδυνον· εἶδος μέθης γλυκειᾶς κυριεύει τὴν φαντασίαν καὶ τὴν ψυχὴν· ὅλα τὰ ἀντικείμενα περιτριγυρίζονται ἀπὸ ἀτμοσφαῖραν μαγευτικὴν, καὶ τότε, ἐγκαταλειμπάνοντες ἀνεπαίσθητως τὸν κόσμον τοῦτον, πετώμεν εἰς σφαῖραν ἰδανικὴν, ὅπου ὁ νοῦς σιωπᾷ, ὅπου ἡ φρόνησις ἐξατμίζεται, ὅπου βασιλεύει ἡ καρδία, καὶ ὑποτασσόμεθα ἀκουσίως ἀλλ' ἐξ ὁλοκλήρου εἰς αἶσθημα ἀκαταδάμαστον. Διετέλει ἄρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐπιρροήν, καὶ ἡ τρέμουσα φωνὴ της, κατασταθεῖσα, πλέον ἀδύνατος, καὶ αἱ φράσεις της, πλέον ἀόριστοι καὶ πλέον ἐρασμίαι,

δὲν μ' ἐβίβαν τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπὸ τὴν φυσικὴν της συστολὴν ἐκρύπτετο ὅ,τι ἐπεθύρουν;

— Μὲ κολακεύετε, κύριε, παραπολὺ, εἶπε διορθώσας τὸν βόαν της, ὅστις δὲν εἶχε κάμμίαν ἀνάγκην διορθώσεως. Αἰτμονεῖτε ὅτι εἶμαι γραία;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ μὴν ὁμολογήσω, κυρία μου, ὅτι πρὸ ὀλίγου εἴχετε κατακτήσει τὸν νοῦν μου, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ καρδία μου ἔσπευσε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ.

Μ' ἐράνη τότε ὅτι εἰς τὰς παρειάς της ἀνέβη ἐρυθρῶς, ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἔλαμψεν ἐκφρασις ἰλαρότητος, δειλίας καὶ συμπαθείας, καὶ ἐξηκολούθουν, φίλε μου, νὰ διαχέω εἰς τοὺς κόλπους της τὰ πύρινα αἰσθηματά μου, ὅταν ἐρθάσαμεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μαγδαληνῆς. Μὲ ὅλην τὴν φυσικὴν ψυχρότητα τοῦ χαρακτῆρός μου, ὁ ἔρως μὲ εἶχε κατακυριεύσει· μόλις μικρὸν τι λείψανον φρονήσεως μ' ἐνθύμιζεν ἐνίοτε ὅτι δὲν εἶχε παρέλθει οὔτε μία ἡμέρα ἀφότου ἐγνώρισα τὴν κυρίαν ἐκείνην. Τὴν ἐδοθήθησα νὰ καταβῇ τῆς ἀμάξης, καὶ τὴν παρεκάλετα νὰ μὲ εἰπῇ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν της.

— Τί τρέλα! μὲ ἀπεκρίθη δὲν ἔχει τὸν τόπον της ἡ ἐρώτησίς σας. Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὅπως τὸ ὑποπτεύομαι, ὅτι εἰλκύσατε τὴν συμπάθειάν μου... εἶναι τόσον ἄτοπον... Αἱ γυναῖκες τῆς ἡλικίας μου πρέπει νὰ εἶναι φρόνιμαι, καὶ νὰ γνωρίζουν πρὸ πάντων τὰ καθήκοντά των. Λησμονήσατε τὸ ὄνειρον· ἰδοὺ ἐφθάσαμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μας. Καὶ ἔτινε πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά της μὲ ἥθος μελαγχολικὸν καὶ ἐράσμιον.

Ἐγὼ δὲ ἔσπευτα νὰ θέσω ἐπ' αὐτῆς τὰ φλογισμένα χεῖλη μου, καὶ μ' ἐφάνη ὅτι δάκρυα ἐκυκλοφόρουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

— Φροντίσατε περὶ τῆς ὑγείας σας, ἐπρόσθεσε μεδιῶσα, καὶ μὴ λησμονήτετε τὴν ἀρχαίαν φιλίαν μας, τὴν γεννηθεῖσαν καὶ αὐξήσαντα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

Μικρὸν ὄχημα ἐπλησίασε, καὶ ὁ πρόθυμος ἡνίοχος μετέφερεν εἰς αὐτὸ τὰ ἐπιπλα τῆς ξένης. Ἐγὼ δὲ, λαβὼν μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν ἐδικήν της, τὴν ἐδοθήθησα νὰ ἀναβῇ.

— Δὲν θὰ μάθω τοῦλάχιστον ποῦ κατοικεῖτε; Τὴν εἶπα μὲ τόνον φωνῆς παρακλητικόν.

Ἡ θυρίς τοῦ ὀχήματος ἐκλείσθη ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ.

— Εἶναι ὅλως δόλου ἄτοπον, μὲ ἀπεκρίθη δι-σταζούσα.

— Ὡ! κυρία μου, οἷς καθικετεύω· μὴ μὲ ἀρνηθῇτε αὐτὴν τὴν χάριν. Ὁ ἡνίοχος εἶν' ἑτοιμος, καὶ θὰ σᾶς γάσω διὰ παντός.

Αὐτὴ δὲ τείναςα ἐκ νέου πρὸς ἐμὲ τὴν λευκὴν καὶ παχυλὴν χεῖρά της, μὲ εἶπεν·

— Ἐστῶ! εἶναι ἄτοπον τὸ αἰσθάνομαι... ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐπιμένετε... « ἀριθμὸς 23... »

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἡνίοχος ἐμάστισεν ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τὰ ἄλογα, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀκούσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἀποκρίσεως. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ περιγράψω μὲ πόσῃν σπουδῇ καὶ μὲ πόσῃν ἐπιμονῇ ἐτρεξα κατόπιν της διὰ τῶν ἀμαξῶν, καὶ τῶν δίφρων, καὶ τῶν ἐμπό-

ρων, καὶ τῶν διαβατῶν, οἷτινες ἐδλασθήμουν τὴν ἀδιακρίσιάν μου. Ἀπώθησα ἀξιώματικόν τινα καὶ τὸν ἐβρίψα κατὰ γῆς· αὐτὸς δὲ μ' ἐπροκάλεσεν εἰς μονομαχίαν, ἣτις ἔγεινε τὴν δευτέραν ἡμέραν χωρὶς αἵμα τοχυσίαν· τὸ ἐμπόδιον τοῦτο δὲν μ' ἐσυγχώρησε νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, καὶ μ' ἐράνη ὅτι ἶδα χεῖρα σείουσιν μακροθεν λευκὸν μανδύλιον. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον ἴχνος τοῦ προσκαίρου ἐκείνου δεσμοῦ· διότι ποτὲ πλέον δὲν ἀπῆντησα τὴν συνοδοιπόρον μου. Ἐκτοτε, βλασημῶ ἀενάως τὴν γαλλικὴν συνήθειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν πρῶτον λέγεται ὁ ἀριθμὸς τῆς οἰκίας καὶ ἔπειτα τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου· θεωρῶ τὸν ἀριθμὸν 23. ἱερὸν, καὶ τὸν ἔχω ὡς φυλακτήριόν μου. Ἀς ἤξευρες πότων οἰκιῶν πύλας ἐκρουσα διότι εἶχαν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

Ἰδοὺ, ἀγαπητέ μου, ἡ αἰτία τοῦ εἰκοστοτριταίου πυρετοῦ μου, ὡς τὸν ὀνόμασις· ὁ καιρὸς δὲν ἐξηθένησε διόλου τὸ αἰσθημὰ μου χωρὶς δὲ νὰ λησμονήσω ὅτι τρέχω, ὡς ἄλλος ἱξίων, κατόπιν καπνοῦ, τρέχω ἐν τοσούτῳ ὁλονὲν κατόπιν τοῦ ἀριθμοῦ 23, τρεφόμενος ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ εὕρω τὸν ποθοῦμενον· καὶ ἂν ποτε ἡ τύχη μὲ βοηθήσῃ, δὲν θέλω βραδύνει νὰ γνωστοποιήσω τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς περιέργους ἀναγνωστρίδας τῆς Πανδώρας.

N. Δ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ. Ὁ κόρος ἐπιφέρει πάντοτε ἀηδίαν· τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶναι ἀρχαιοτάτον, καὶ σπυρρίζεται εἰς αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν. Καὶ ὅμως ἀμφιδέλλομεν ἐὰν ὁ κόρος τοῦ χρυσοῦ ἐπέφερε ποτε τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο. Ἄν πρέπει τοῦλάχιστον νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν γινομένων εἰς Καλιφορνίαν, ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἐκεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη, συναμιλλῶνται ν' ἀποδείξωσι ψευδὲς τὸ ἀξίωμα.

Κατὰ τὰς νεωτέρας εἰδήσεις, ὁ πυρετὸς τῆς χρυσομανίας ἐξακολουθεῖ νὰ φλογίζῃ ἀδιακρόπως τοὺς πάσχοντας· οἱ σφυγμοὶ εἶναι καὶ πλήρεις (καὶ δυνατοί, ἡ γλῶσσα ξηρὰ καὶ περιπόρφυρος, ἡ δὲ δίψα μεγίστη καὶ ἀκατάσχετος. Ἐσχάτως μόλις παρατηρήθησαν παρὰ τισι συμπτώματά τινα ὑφέσεως, προαναγγέλλοντα ὅμως, κατὰ τοὺς δοκιμωτέρους τῶν ἱατρῶν, ὅχι θεραπείαν τῆς νόσου, ἀλλ' ἀπλὴν μεταβολὴν τοῦ τύπου αὐτῆς. Τῶν ἀσθενῶν τινες ἐπεχείρησαν, διὰ ν' ἀπολαύσωσι πλειότερα ἀφ' ὅσα κερδαίνουνσι χρυσορυχοῦντες, νὰ ἐκδώσωσιν ἐφημερίδας. Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ ὑπέρογκον τῶν ἀντιμισθιῶν· ἐξ αὐτῶν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ πόσον πλουσίως ἀνταμείβεται ὁ δημοσιογραφικὸς ζῆλος τῶν ἐργολάβων. Ἰδοὺ αἱ δαπάναι μιᾶς μόνης ἐφημερίδος μεταξὺ τῶν πολλῶν αἰτινες ἐκδίδονται ἀγγλιστί, γαλλιστί καὶ γερμανιστί.

2. Συντάχται ἀνὰ δραχ. 36,000 κατ' ἔτος.

1. Ἐπιστάτης. " 30,000 "

18. Στοιχειοθετῶν ἀνὰ " 24,000 "

1. Ἐπὶ τῶν καταστίχων 22,400 "

1. Συντάχ. εἰδήσεων 22,400 "

1. Ὁμοιος τῶν θαλασσ. ὑποθέσεων. 36,000 "

Ἦτοι, ἐπέκεινα τῶν 600,000 δραχμῶν!

Ἡ σπάνις τῶν τροφίμων ἐξακολουθεῖ· ἀλλ' ἄλλη σπάνις, πολὺ δεινότερα, πολὺ ἀλγεινότερα, μαστιάζει τὴν χρυσὴν ἐκείνην χώραν! σπάνις... γυναικῶν! Ἐσχάτως ἐφθασαν ἐκεῖ περὶ τὰς 1558, καὶ κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, φαίνεται ὅτι τὰς ὑπεδέχθησαν οἱ Καλιφορνεῖς μὲ πλειότεραν προθυμίαν, ἀφ' ὅσων ἐδείκνυν ἄλλοτε οἱ βουλιμιῶντες πρόμαχοι τοῦ Μετολογγίου, δεχόμενοι τὰς ζωοτροφίας, τὰς ὁποίας ἐπεδαψίλευεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ ἡ γενναιότης τοῦ φιλελευθέρου λαοῦ τῆς Ζακύνθου.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. Ἰδοὺ πῶς πανηγυρίζεται εἰς Κορογκόνην, πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Γίνεται λιτανεία, καθ' ἣν περιφέρεται εἰς τὰς κριωτέρας πλατεῖας καὶ ὁδοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀποστόλου. Μετὰ δὲ τὴν περιήγησιν ταύτην, ἐνῶ πρόκειται νὰ εἰσβιθασθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οἱ κάτοικοι τῶν ἐνοριῶν, ἰστάμενοι εἰς δύο σειράς κατὰ γραμμὴν, ρίπτουσι κατ' αὐτοῦ πέτρας ὡς βροχὴν. Ἐὰν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν ἔχων σώαν τὴν κεφαλὴν, ἡ σωτηρία τῆς θεωρεῖται ὡς οἰωνὸς χάριστος, προμηνύει σιτοδείαν, κτηνῶν θάνατον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα δυστυχήματα. Ἐὰν ὅμως ἀποκεφαλίσθῃ, (καὶ ἡ περίστασις αὕτη δὲν εἶναι σπάνια μετὰ τόσον λιθοβολισμόν), ὁ οἰωνὸς εἶναι ἀριστος· ἀλλ' ἐὰν, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς του οἱ ἰχθύες τοῦ ὁποίους κρατεῖ, (ἐψητοὺς ἢ ὄχι, δὲν μᾶς τὸ λέγει ἡ ἱστορία), τότε δὴ τότε ἀγάλλεται καὶ σκιρτᾷ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, πιστεύον ὅτι τὸ ἔτος θέλει εἶσθαι εὐτυχές, καὶ καρποφόρον, καὶ καταθύμιον εἰς πάντα.

Μετὰ τὴν καρατομίαν, συγκροτεῖται μάχη ἐκ τοῦ συστάδην μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν δύο ἐνοριῶν τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ τραυματίζονται ἐκατέρωθεν. Οἱ δὲ νικηταί, λαμβάνοντες ἐν θριάμβῳ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγίου, θέτουσιν αὐτὴν ἐπὶ μακρᾶς δοκοῦ, ἔχοντες ἀκλόνητον τὴν πεποιθήσιν ὅτι θέλει διαφυλάξει τὴν ἐνορίαν τῶν ἀπὸ παντὸς ἀνιάρου συμβάματος.

Ἐφημερίδος τις, θελήσας νὰ καταργήσῃ τὴν ἀσεβῆ ταύτην τελετὴν, παρήγγειλε τὸν ἀγαλματοποιὸν νὰ μὴ ἐτοιμάσῃ τὴν νέαν κεφαλὴν κατὰ τὴν προσεχῆ ἐορτὴν, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι, ἐὰν τὸ ἔτος ἐκεῖνο παρήρχeto χωρὶς νὰ χυθῇ τὸ αἷμα τοῦ Ἀποστόλου, ἤθελε παύσει ἡ γελοία ἐκείνη συνήθεια· ἀλλὰ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, εἰδοποιήθη τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς ὅτι ἡ λιτανεία ἐμελλε νὰ τελεσθῇ, καὶ ὅτι εἶχον ἐνδύσει μὲ τὰ ἄμφια τοῦ ἁγίου Πέτρου τὸ ἄγαλμα τῆς Θεοτόκου, ἔχον πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ τοῦ Ἀποστόλου, ἂν καὶ στεροῦμενον γενειάδος. Καὶ ἡ μὲν λιτανεία ἐγένετο κατὰ τὴν τάξιν κατὰ δυστυχίαν ὅμως τῶν Κορογκονίων, ὁ θηλυκὸς Ἀπόστολος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν φέρων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐκτοτε τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπωνομάσθη, ἡ Παραγία τῶν θανμάτων.